

«Θέλεις υγίης γενέσθαι;» (Ιωάν. 5, 6)

Ο Κύριος, απευθυνόμενος προς τον επί 38 έτη παράλυτον και κατακείμενον σε κάποια σποά της προβατικής κολυμβήθρας (Βηθεδά) με την ελπίδα της θεραπείας του, «γνούς όντι πολύν χρόνον έχει» τον ερωτά: Θέλεις να γίνεις καλά;

Δύο βασικά στοιχεία παρουσιάζει η ερώτηση: την κλονισμένη υγεία και την επιθυμία της αποκατάστασής της.

Υγεία είναι η εύρυθμη λειτουργία των σωματικών, πνευματικών και ψυχικών δυνάμεων του ανθρώπου. Κατάσταση ευχάριστη, επιθυμητή και επιδιωκόμενη δόσο τύπος άλλο περισσότερο στον κόσμο, – «υγείαν εύχομαι και υγείαν ποθώ», – πλην δύναμης ασταθής και ευμετάβολη, γι' αυτό και απαιτεί την άγρυπνη προσοχή και φροντίδα μας. Και επειδή η υγεία δεν είναι αποτέλεσμα αποκλειστικά των δικών μας φροντίδων και ενεργειών αλλά δώρο του πανάγαθου Θεού, όπως λέγει ο απόστολος Παύλος «Τί έχεις ό σουκ έλαβες; Ει δε καὶ ἔλαβες, τί καυχάσαι ως μη λαβών;» (Α' Κορ. 4, 7), γι' αυτό η όποια αδιαφορία μας στον τομέα αυτό μας καθιστά υπεύθυνους και υπόλογους έναντι του Δημιουργού μας.

Η διατήρηση της υγείας μας απαιτεί την πειθαρχία και υπακοή τόσο στους διαιτοφικούς και υγειονομικούς κανόνες δόσο και στις εντολές του Θεού, που μας βεβαιώνουν ότι **η αμαρτία** (παράβαση του νόμου του Τριαδικού Θεού) είναι τη **κύρια αιτία** του κλονισμού της υγείας. Γι' αυτό απευθυνόμενος ο Χριστός στον ιαθέντα, πρότην παράλυτο, του λέγει: «*ἴδε υγίης γέγονας* μπέπι μαρτυράνε, ίνα μη κείρον σού πι γέννηπαι» (Ιωάν. 5, 14).

Αγαπητέ αναγνώστη, συγκλονιστική, πράγματι, η ευαγγελική περικοπή. **Σάλπιγγα**, που με το σάλπισμά της, προσπαθεί να μας ξυπνήσει από το λήθαργο, την τεμπελιά, την αδιαφορία και την παντοιεδή χαλάρωση. Σεβόμενη δε την προσωπική μας ελευθερία δεν επιβάλλει, δεν ενεργεί αναγκαστικά αλλά ερωτά: «Θέλεις υγίης γενέσθαι;».

Σάλπιγγα που, με το στόμα του Παύλου, μας **πληροφορεί** ότι «οὐκ ἔστιν ημίν πάλι προς αἴμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου...» (Εφεσ. 6, 12), γι' αυτό και μας **προτρέπει** «αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, ίνα δυνηθήτε ανυιστίναι εν τη πρέμα την πονηρά και άπαντα κατεργασάμενοι στίναι» (Εφ. 6, 13).

Όλοι είμαστε ασθενείς, καθόδι «ουδείς αναμάρτιπος», και συνεπώς σ' όλους μας απευθύνεται ο Κύριος την ερώτηση. Την απευθύνει σε άρχοντες και αρχόμενους, σε ποιμένες και ποιμένομενους. **Κυρίως δύνως** την απευθύνει στους άρχοντες και ποιμένες της εκκλησίας, διότι σ' αυτούς εμπιστεύθηκε τον ευλογημένο λαό του, τα τάλαντά του, την περιουσία του, αλλά και γιατί, ενώ αυτοί θα έπρεπε να υγιαίνουν πνευματικά, ώστε να ποιμάνουν θεοφιλώς, ασθενούν ασθένεια βαρύτατη και αθεράπευτη. Πάσχουν από εωσφορική οίση, ιδιοποιούνται την εξουσία του Κυρίου, αλλοιώνουν τη διδασκαλία του και συμπεριφέρονται ως μονάρχες, που δεν έχουν καμμία σχέση με τον ταπεινό Ιησού, αλλά και πουλάνε την Ορθοδοξία μας στον οικουμενισμό αντί «πινακίου φακής».

Πώς, αλήθεια, θα γίνουν παράδειγμα προς μήμπον όταν στερούνται βασικών αρετών και ο φαρισαϊσμός αποτελεί κύριο γνώρισμα της ζωής τους; Είναι βέβαιο ότι «οὐκ αν λάβης παρά του μη ἔχοντος» διότι «εάν το ἀλας μωρανθή, εν τίνι αλισθήσεται;» (Ματθ. 5, 13).

Οι θρησκευτικοί άρχοντες των Ιουδαίων, ενώ παρέβαιναν τον Νόμο, όχι μόνο δεν αντιλαμβάνονταν τη σύνψη και το κατρακύλισμά τους, αλλά αντίθετα πίστευαν ότι θα σώζονταν μόνο και μόνο γιατί κατείχαν ψηλές θέσεις, κάπια παρόμοιο που πιστεύουν και οι διοικούντες σήμερα την εκκλησία. Γι' αυτό και ο Χριστός τους αππύθυνε τα τρομερά εκείνα **«ουάι**, ελέγχοντας και καταδικάζοντάς τους.

Και στις δική μας εκκλησιαστική ηγεσία απευθύνεται ο μακρόθυμος και φιλεύσπλαχνός Κύριος την ίδια ερώτηση, πριν αναγκασθεί να επαναλάβει τα αμείλικτα, καταδικαστικά **«ουάι**.

Διδεί και χρόνο και ευκαιρία μετανοίας, αν και διαπιστώνει ότι ομιλεί σε «ώτα μη ακουόντων», διότι ο σκανδαλισμός του πιστού πολύν και μάλιστα σε βαθμό που να επισύρει την οργή του Θεού. **Εξαντλεί** κάθε όριο υπομονής, κι ας βλέπει ότι οι διοικούντες την εκκλησία στράφηκαν προς τα είδωλα, **αγαπάντες** τον «*νυν αιώνα*», τον κόσμο και τα του κόσμου, τις χρυσοποικίλτες πανάκριβες ενδυμασίες, μίτρες, πατερίστες, την εφήμερη δόξα, τα λιβανίσματα και τις κολακείες, τα δώρα πάσσων φύσεως (σταυρούς, εγκόλπια, ... μινικετόκουμπα), την αυτοθέωση και αυτοπροβολή.

Αγαπητέ αναγνώστη, «αθυμία κατέσχε μοι το αμαρτωλό». Έλα να **παρακαλέσουμε** μαζί των πανάγιο Κύριο, να μας προστατεύσει από τους ... «**αγίους**», εξοπλίζοντάς μας με την πανοπλία του, με το θώρακα της δικαιοσύνης, με το θυρέο της πίστεως, την περικεφαλαίαν του σωτηρίου, καθώς και με την μάχαιραν του Πνεύματος (Εφεσ. 6, 13-18) «προς το δύνασθαι ημάς στίναι προς τα μεθοδείας του διαβόλου» (Εφ. 6, 11) και τέλος να ευχηθούμε να απαντήσουν θεικά στην ερώτηση του Κυρίου (Θέλεις υγίης γενέσθαι;) προς ίδιον όφελος αφενός, και προς το συμφέρον του ποιμήνου αφετέρου. Διότι, θα είναι τραγικό, ενώ έχουν κληθεί να διδάξουν, έργω και λόγω, τους ανθρώπους και να τους οδηγήσουν στη σωτηρία, οι μεν πιστοί να σωθούν, αυτοί δε να μείνουν εκτός παραδείσου, όπως λέγει ο Παύλος: «*Υποπάζω μου το σώμα και δουλαγωγό, μήπως άλλοις κηρύξας, αυτός αδόκιμος γένωμα*».

Β.Γ.

ΥΠΟΒΑΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΑΙΝΕΤΑΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΓΙΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΚΑΙ ΛΥΚΕΙΑ

Το μάθημα των θρησκευτικών και της ιστορίας αποτελούν τα κατ' εξοχήν φρονηματιστικά μαθήματα, με τα οποία επιδιώκεται η καλλιέργεια και η ενίσχυση αντίστοιχα του θρησκευτικού και πατριωτικού συναισθήματος, της θρησκευτικής και εθνικής συνείδησης των μαθητών και γενικότερα του γένους των Ελλήνων.

Με τον ψυχικό και πνευματικό αυτόν εξοπλισμό πρωταρχικά και επικουρικά με τα διαθέσιμα λοιπά μέσα οι Έλληνες και οι Ελληνίδες αντιμετωπίζουν τις αντιξότητες της ζωής και τους επίβουλους της ορθόδοξης πίστης και της ελεύθερης πατρίδας.

Η αξία και η σημασία των προαναφερόμενων μαθημάτων γίνονται αποδεκτές από την συντριπτική πλειονότητα του Ελληνικού λαού. Ωστόσο για την ακόμη ενίσχυση της γενικής αυτής αντίληψης και ενδεχόμενη αναθεώρηση της θέσης έστω και κάποιων αντιφρονούντων παραθέτουμε στη συνέχεια αρκετά χωρία της Καινής Διαθήκης και γνώμες παιδαγωγών, κοινωνιολόγων, ιστορικών και άλλων προσωπικοτήτων εγνωσμένου κύρους:

«Δεύτε προς μάντες οι κοπιώντες και πεποφορτισμένοι κ' αγώναν αναπαύσω υμάς. Αγάπα τον πλησίον σου ως σεαυτόν. Αλλήλων τα βάρον βαστάζετε. Η αγάπη πάντα στέγει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει.

Πάντα ως αν θέλητε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, ούτω και ημείς ποιείτε αυτοίς. Γύμναζε σε αυτόν προς ευσέβειαν. Καλώς ποιείτε τους μισούντας υμάς. Κρείσσον μικρά μερίς μετά φόβου Θεού, παρά θυσιαροί μεγάλοι μετ' αφοβίας» (Ιησούς Χριστός – Αγία Γραφή).

«*Θεόδοτος η αρετή*» (Πλάτων). «Πασών αρετών πηγέων εστί η ευσέβεια» (Ομηρος). «*Αρχί αρίστη μεν θεός, αρετών δ' ευσέβεια*» (Αριστοτέλης). «Ευσέβης βίος, άριστον εφόδιον θνητοίς» (Επίχαρμος). «Η Αγία Γραφή είναι Ιατρείο της ψυχής» (Αδ. Κοραής). «Οστις σπείρει του χριστιανισμού τον σπόρον στην καρδίαν ενός παιδιού, καλλιεργεί ένα φυτό για τον παράδεισο» (Pestalozzi). «Πλούσιον του Θεού ευρίσκομεν την χαράν και την γαλήνην» (Pascal).

«Μπορεί κανές πραγματικά χωρίς Θεό να φτιάξει χαρακτήρα; Μπορεί η κοσμική ηθική διδασκαλία να αντικαταστήσει την ηθική αγωγή που στηρίζεται σε θρησκευτικές βάσεις; Είναι σε θέση να νεφελώδης θρησκευτικότητα και ο μοντερνοποιημένος από κάθε μιστήριο απογυμνωμένος χριστιανισμός να αντικαταστήσει την επίδραση που ασκούσε μέχρι σήμερα στη διαμόρφωση του χαρακτήρα της Κυρίου Ιησού Χριστού;» Γράφει ο Forster και ο ίδιος απαντά: «Η θική χωρίς θρησκεία είναι κατηγορία χωρίς ανόρθωση, είναι αλήθεια χωρίς βοήθεια και συμπόνια».

«Πίσω από κάθε νεαρό παραβάτη έχουμε συνήθως την ιστορία μιας οικογένειας, όπου ο Θεός είναι ανεπιθύμητος ή άγνωστος» (Father Plamigan).

«Μέσα σε υγιές ορθόδοξο χριστιανικό περιβάλλον μπορούμε να μορφοποιήσουμε το συναισθηματισμό των παιδιών και να αναπτύξουμε δημιουργικά τις ανθρώπινες σχέσεις» (Σήφης Κόλλιας).

«Ολβιος της ιστορίας έσχε μάθησιν» (Ευριπίδης).

«Η ιστορία δέοντας μεν ψεύδος να λέγει, ουδέν αληθές να σιωπά» (Τάκιτος).